

Ohnišťanský zpravodaj

obec.ohnistany@seznam.cz

Obecní noviny

č.19, červenec 2014

František Smetana

**Dne 8. května 2014 uplynulo
100 let od jeho narození. Tento
Zpravodaj je - jako vzpomínka -
věnován jemu!**

Společenská rubrika.

Obecní úřad v Ohnišťanech přeje svým spoluobčanům k jejich životním výročí všechno nejlepší!

V červenci oslaví své narozeniny paní Zdeňka Picková.

V srpnu oslaví narozeniny paní Alena Kuntová a paní Jaruška Syřišťová.

V září to budou Jan a Lidmila Štraufovi.

Hodně zdraví Vám všem – milí oslavenci!

Jaké bude léto?

To si nedovolí předpovídat už ani meteorologové! Vše je trochu jinak, než bývávalo. Uplynulé jaro nebyla žádná sláva! Chladno a stále studený vítr. Na horách dokonce napadl sníh – prý ho bylo víc než v zimě. Tady u nás těch srážek bylo pomálu! Vše brzy a rychle odkvetlo, ani nebyl čas se z toho potěšit a zaradovat se nad tím! A velikonoce? Co jiného než vítr, zima a zamračeno. Ale děti si tím nenechaly zkazit radost z pomlázky a chodily a zpívaly, až měl člověk radost, že se tento zvyk stále dodržuje.

A minulé zima? Ta si s námi taky pořádně zahrála! Jaká byla? Skoro žádná, jen několik mrazíků teplotně těsně pod nulou. Začátek však byl dost divoký! Z kraje prosince meteorologové upozorňovali na velký vítr. Pak už mu dali jméno – Xaver – a mluvili o něm jako o vichřici! Pořád před ním varovali a nic se nedělo. Ale, pak to vypuklo! V noci ze středy na čtvrtek dne 4. prosince se milý Xaver přihnal! A úplně nemilosrdně řádil – doslova – jako vztekly! Měl takovou sílu, že nám roztrhl zamčená vrata, která mají kovový uzávěr – později se nad námi smíloval náš soused pan Milan Novotný a vše znovu přivařil – díky mu za to! - Ze záhonu růží vyrval prkna, jakoby to byla párátka! Ořešák to přežil jen proto, že neměl listů a tak ulámal jenom některé větve. Tůje byly ohnuté do oblouku, jakoby se před Xaverem klaněly. To už byl meteorology nazýván orkánem! To trvalo až do soboty 7. prosince – v plné síle! Odpoledne to skončilo velikou chumelenicí a to snad byl jediný sníh, který tuto zimu napadl ve větším množství a zůstal několik dnů ležet. Tím zima – prostřednictvím Xavera - vystřílela všechn svůj prach.

V lednu i v únoru následovalo slunečné počasí s neobvykle vysokými teplotami, rozkvetly sedmikrásky, sněženky, krokusy a dokonce lomikámen. Počasí bylo nejčastějším námětem všech společenských konverzací při vzájemném setkávání lidí.

A jaké bude léto? Pro děti určitě radostné – vždyť budou prázdniny!!

L.Š.

Pranostiky na červenec

Počasí dle valašského kalendáře

1. Když dne ubývá, horka přibývá.
2. Navštívení Panny Marie čisté, přináší ovoce jisté.
3. Kdo sto roků jí kyselici, bude dlouho žít.
4. Déšť na Prokopa — zmokne každá kopa.
5. Z pěkné mise sa nenajíš, když na ní nic není.
6. Červenec nese parna, krupobití a medovice, jestli hojný na bouřky a vichřice.
7. Slunko peče — déšť poteče.
8. Když červenec pěkně hřeje, o vánocích se zima zaskvěje.
9. Kdo je za mlada koněm, na stáří hovno po něm.
10. Déšť na Sedm bratrů — hníjů kobzole.
11. Červenec žne žita, višně k sobě vítá.
12. Pověz robě děvča, ať ti peněz poččá.
13. Svatá Markyta hodila srp do žita.
14. O svatém Kamilu slunce má největší sílu.
15. Koža pila, koža trp.
16. Už sa a nečekaj, až zmúdiš zestaráním.
17. Hlúpému aj pod vodú zvoný zvonijá.
18. Co červenec neupeče, to již v srpnu neuteče.
19. Jaký červenec — takový leden.
20. V červenci déšť a slunečná pohoda — hojná bude v příštím roce úroda.
21. Na svatého Praxeda mlha zrána k zemi usedá.
22. Na svatou Magdalénu pohoda — pro včely výhoda, a když psota — to lichota.
23. Když prší o Apolinári, dlouho se z lesů paří.
24. Staví-li v červenci hromadu mravenci po kraji všude, tuhá zima bude.
25. Jakub-li vlaží, žaludy kazí.
26. Svatá Anna — chladna zrána.
27. Kde je komín, tam je pec, kde sú ľudé, tam je řeč, kde sú ženské ešte vjec.
28. Červenec a srpen jsou nejteplejšími měsíci v roce.
29. Kdo je z Fňukáalkova, není z Valašska.
30. Na co kdo vrčí — to mu Pán Bůh strčí.
31. Od svatého Ignáca — léto se obrací.

Výsledky voleb do Evropského parlamentu, konaných dne 23. a 24. května 2014.

ANO 2011	11	KDU-ČSL	2
ODS	7	KSČM	2
VIZE	5	ČSSD	2
TOP 09 – STAN	3	SZ	2

Dne 16.dubna 2014 se konalo 26. zasedání Obecního zastupitelstva
Dne 11.čevna 2014 se konalo 27. zasedání Obecního zastupitelstva

Vzpomínky na budoucnost.

Myslíte, že vzpomínám na loňské záplavy? Ani náhodou! Takhle to vypadalo 28. května letošního roku po tříhodinovém dešti! A bylo to horší než loni! Přivalilo se to opět z polí za domy a v 18,30 hodin to vypadalo tak, jak to vidíte na fotkách. Spláchlo to úplně všechno a prolétlo to celým pozemkem Buckových až těsně k jejich domovním dveřím. U Mejdrů to bylo ještě horší. Voda byla v celém suterénu, na chodbě, v kotelně i v kadeřnické provozovně. –

U Píšťů voda vhrkla na dvůr, spláchla zahrádku a doletěla ke dveřím do domu. Také to přiletělo z pole za domem. Všude je tam zasetá kukuřice a její řádky vedou od lesa ke vsi. Nemělo by to být jinak? Stála jsem na tom poli a marně jsem hledala souvrať. Dnes už téměř zapomenuté slovo – podle Ottova naučného slovníku je to dlouhá, hluboká rýha v půdě na okraji pole, vytvořená strojem nebo ručně, která zachycuje vodu. Možná, že tam byla, ale ne dostatečná a ve správném směru, a proto

nebyla funkční ve chvíli, kdy to bylo třeba - loni ani letos.

Pamatuji se, když jsem byla v mládí zemědělství

blízko, že strýček Sedláček na svých polích věnoval souvratím velkou pozornost! Stál na pokraji pole, obešel ho ze všech stran a pak teprve onu

hlubokou brázdu vyoral. Teď to všechno uhnědá traktor, ten ke kraji nemůže pořádně zajet a tak si voda najde cestu sama a nepodřídí se vůli hospodáře.

Tak – a co s tím? Přeci není možné před každým vydatnějším deštěm část vsi evakuovat?

L.Š.

Oslava narozenin našeho rodáka Františka Smetany konaná dne 8. Května 2014

Oslavy 100 letého výročí narození pana Františka Smetany byly zahájeny položením květin a zapálením svíček na jeho hrobě a několika slovy místostarostky obce Ing. Evy Jiříčkové. V této chvíli stála u Smetanova rodinného hrobu čestná stráž ohnišťanských hasičů – pánové Milan Purma, Milan Novotný, Zdeněk Chalupa a Petr Novotný.

Pro Zpravodaj vše fotografovali pan Jan Bucek a pan Martin Košvanec ml.. Jejich záběry budou procházet celým Zpravodajem.

Dne 8. května, kdy se slavnost konala, nebylo zrovna příznivé počasí, silný vítr vyslovená slova zanášel a tak je zde – v úvodu tohoto Zpravodaje, který bude Františku Smetanovi věnován - Vám jej napíši!

Vážení!

Dne 8. května roku 1914 se narodil paní Anně a Josefu Smetanovým syn František. U spícího chlapečka se ihned objevili sudičky. A byly celkem v dobrém rozmaru!

Ta první Františka lehce pohladila po srdci a ústech a řekla: Budeš dobrý člověk! Tvé srdce bude pro každého otevřené a Tvá slova nikdy nikomu neublíží!

Druhá pohladila Františkovy ruce a hlavu a předpověděla: Dobudeš se slávy a uznání! Tvé ruce vytvoří zvuky, které lidé budou těšit!

Ta třetí dáma se dotkla jeho nohou a očí a pravila: Ujdeš velký kus cesty – vlastně – obejdeš celý svět a uvidíš věci, které vidí jen málokdo. Ale stejně Tě Tvé nohy donesou zpátky sem – do Ohnišťan.

A jeden lidský život byl naplněn! Vše bylo tak – jak bylo předpovězeno!

Proto dnes – po 100 letech – můžeme pana Františka Smetanu pozdravit a poklonit se jeho památce!

Naše vzpomínání bude mít pokračování. Všichni jsme se přemístili do našeho kostela a tam jsme sledovali, jak na Mistra Smetanu vzpomínají jeho kolegové – umělci!

Kostel, který otevřel pro všechny účastníky pan farář Rousek, přijal pod svou střechu 76 posluchačů. Vše v kostele bylo perfektně uklizené a vyzdobené květinami. Je to až neuvěřitelné, jak těm třem dámám, které kostel spravují – a nejsou zrovna nejmladší a úplně zdravé – přispěchalo na pomoc pět nebo šest dalších žen a společnými silami daly kostel do takového stavu, aby se tam hostům líbilo a cítili se tam dobře! Díky jim za to!

Každý, nejen ze vsi, byl pozván a každý byl vítán!

Byla to především Františkova rodina – rodina Výborných z Prahy. František u nich svůj život dožil! Byla tam spousta Františkových přátel – známých - bývalých sousedů – přišli tam i starostové a kronikáři z vedlejších obcí!

Hlavně tu však byli hosté nejpovolanější – umělci – připraveni si s Františkem popovídat po jejich – hudbou!

V projevu pana starosty Pešty byla připomenuta celá životní dráha pana Smetany – od jeho dětství až po jeho návraty a také návrat poslední – na ohnišťanský hřbitov. Nebudu zde citovat tento projev, ten v kostele každý slyšel, ale vypíši zde články jiné. Ony se velice všechny sobě podobají a je z nich patrné, že jsou pravdivé a vše bylo tak, jak bude zde psáno! Dřív se však vrátíme do našeho kostelíčka!

První část koncertu patřila varhaníkovi Danielu Knutu Pernetovi a violoncellistovi – koncertnímu mistru Filharmonie Hradec Králové – Petru Lichému.

Ti zahráli následující skladby:

Henry Purcell: Trumpet tune pro varhany
Gdal Saleski: Malá suita (Prélude – Sarabande – Menuet)
Natanael Mojika: Lamento pro sólové violoncello
Pablo Casals: Píseň ptáků

Benjamin Godard: Ukolébavka
Petr Ilji Čapkovský: Sentimentální valčík
Camille Saint-Saëns: Labuť
Robert Schumann: Snění

V druhé části vystoupilo Kubínovo kvarteto

– ve složení: Luděk Cap – 1.housle, Jan Niederle -2. housle, Pavel Vitek– viola a Jiří Hanousek – violoncello.

Jejich program byl následující:

Jan Křtitel Vaňhal: smyčcový kvartet B dur (Allegro- Adagio – Presto)
František Smetana: Meditace na chorál sv.Václava pro sólové violoncello (1948 Pankrác)
Jiří Hanousek – violoncello, koncertní mistr Janáčkovy filharmonie Ostrava
František Smetana: Smyčcový kvartet č.2

Allegro con brio (1975 Richmond)
Adagio „Věnováno mé drahé mamince“ (1999 Ohnišťany)
Antonín Dvořák: Cypřiše
X. Tam stojí stará skála – XI. Nad krajem vévodí lehký vánek – XII.
Ty se ptáš, proč moje zpěvy

Vděční posluchači svou spokojenost projevovali potleskem. A já si představovala Františka, jak tam – nahoře – někde na obláčku – poslouchá a dojatě se raduje a přemýšlí o tom, jak těmto svým kolegům projeví svůj dík! Až tito umělci prožijí nějaký hodně příznivý životní okamžik, určitě to bude od Františka!

V době, kdy jsem připravovala vydání tohoto Zpravodaje, se mi ozval bývalý ohnišťanský občan a velký patriot pan Zdeněk Bydžovský. Sdělil mi, že jeho teta, paní Anna Hadačová – rodačka z Ohnišťan žijící v Praze – je pouze o dva dny mladší než František Smetana – chodili spolu do ohnišťanské školy, napsala pro Zdeňka určité „paměti“ na Františka. Zdeněk, s tetiným svolením, mi je předal. Samozřejmě, že je to velice autentická – až vzácná – památka a tady se s Vámi o ni podělím.

Milý Zdeňku,

Píši Ti, co vím o Františku Smetanovi, nar. 8. května 1914. Do 4. třídy chodil v Ohnišťanech. O prázdninách ho slyšel hrát mladý pan Pravoslav Sádlo, manžel dcery p. Páva, od něhož obchod i hostinec koupil Tvůj strýc Václav Bydžovský a vzal Frantu sebou do Prahy. U nich jako chlapec bydlel a chodil v Praze 5. rok obecné školy (pravděpodobně ve Štěpánské ulici) a do měšťanky (asi do chlapecké ve Vladislavově), protože myslím, že Sádlovi bydleli v ulici V Tůních, neboť tam jsem za války potkala pí. Sádlovou, když sháněla potraviny. Smetanovi měli 4 děti – nejstarší byla myslím Božena, provdaná někde u Starého Bydžova, Josef, František a Jaroslav – všichni byli hudebně nadaní, nejmladší – podle Franty byl prý i Jaroslav, ale nenašel se další Pravoslav Sádlo.

Pan Smetana, otec, toužil být muzikantem, ale byl příliš chudý, aby mohl studovat. Sám se naučil hrát na některé hudební nástroje, v Ohnišťanech učil hrát děti na housle. Tak vášnivě na hudbě lpěl, že místo živobyti za pytel brambor přivezl domů piano – to jsem slyšela na vlastní uši jako malá holka od paní Smetanové, když to u naší zahrady vyprávěla mé mamince.

V Praze se učil na housle u prof. Josefa Micky a na klavír chodil k paní učitelce Hegerové, protože v 10 letech hrál na housle i klavír. V roce 1924 na koncertě v Hořicích k výročí B. Smetany slyšel poprvé violoncello a jeho zvuk ho natolik okouzlil, že požádal p. Sádla, zda by mohl hrát na violoncello, které p. Sádlo vyučoval.

Konzervatoř absolvoval asi ve 30 letech 31 nebo 33, přesně to nevím. Pak hrál v České filharmonii pod dirigentem Václavem Talichem na turné v roce 1935 – Francie, Belgie, Anglie. Asi v roce 1934 spolu s Alexandrem Plockem, Josefem Páleníčkem a Františkem Smetanou utvořili trio a společně koncertovali. Nevím, ale už jsem učila v Praze, jsem byla na jejich koncertě ve Smetanově síni. Tak byli dobří, že Smetanova síň, velký koncertní sál byl ze tří čtvrtin plný. Asi v roce 1946 nebo 47 jsem se s Františkem a jeho ženou Dolly setkala ve vlaku, když jeli na koncert do Mostu. Dolly Urbánková, Františkova žena, byla výborná klavíristka, takže ho doprovázela na klavír. Absolvoval konzervatoř v roce 1931.

Protože jezdili koncertovat také do zahraničí po r. 1945, měli různé známosti, Frantu po roce 1948 – 50 zavřeli, to vím od Dolly, byla sama na koncertě v Rudolfinu. Mluvila se mnou letmo, nevěděla, zda není sledována. Snažila se, aby mohla Františkovi dát violoncello do vězení. Chtěla jít i za prezidentem. Naposledy před emigrací jsem se s ním setkala v roce 1956 na Karlově náměstí, po tatínkově pohřbu, když sestra byla s Alenkou a s pí. Náhůnkovou u profesora Diensbiera s očima.

Další vím od profesora Micky.

V roce 1962 bylo volné místo profesora komorní hudby na konzervatoři. P. prof. Sádlo ho na to upozornil, ale pro Frantovu minulost ho nedostal. Zavřen byl pro nějaké spojení, jež mohl zprostředkovat svými styky a známostmi v zahraničí. Asi v roce 1963 odjel oficiálně do Jamajky na pozvání Jamajské vlády.

Tam onemocněl artritidou do levé ruky. Odjel tam na 3 roky. Podnebí mu asi nesvědčilo, doma by byl místo na konzervatoři nedostal, proto odjel do Ameriky do Richmondu a působil tam na hudební fakultě. Od roku 1984 byl oficiálně v důchodu. Ze svého působiště na fakultě koncertoval, proto i tam s jinými dvěma vytvořili hudební trio.

Do vlasti se vrátil v roce 1990. Kdy byl pozván k Havlovi nevím, jen vím od Františka, že ho upozornil na strýce nynějšího k. Schwarzenberka Františka, diplomata, jak emigrantům pomáhal – to vím přímo od Franty.

Bližší zprávy Ti mohou dát Buckovi, protože u nich v Ohnišťanech pobýval. Franta vždy tvrdil, že čím se stal, děkuje panu Sádlovi, který pocházel z Nového Bydžova.

Tebe i Járu srdečně zdraví teta.

V Praze 24. 11. 2013

Současně využiji tento okamžik k tomu, abychom milé paní učitelce Anně Hadačové rozené Chalupové vyslovili náš obdiv a veliké a upřímné blahopřání k jejím narozeninám od všech občanů její rodné obce Ohnišťan!

Obecní úřad Ohnišťany

Vážení čtenáři – při popisu celé této mimořádné události, která byla věnována našemu významnému rodákovi Františku Smetanovi, jsem přemýšlela, co říci důrazného a skutečně upřímného na závěr. Snad to nejlépe vystihne projev, který zde v Ohnišťanech dne 22. června 1991 „kdosi!“ pronesl. Snad to byl někdo z rodu Hrabánkových z čísla popisného 56.

Je v něm tolik pravdy, pokory, ale i zdravého sebevědomí, že si každý čtenář najde něco, co v něm probudí pocity sounáležitosti s naším domovem!

Vážení přátelé,

dovolte mi, abych za symbolický, ale živý kolektiv rodáků a přátel ohnišťanských, pozdravil tuto mimořádnou chvíli i vlastní setkání. Slavnostní pohoda tohoto chrámového prostoru mi dovoluje, abych tam učinil stručnou biblickou apostrofou „ Vy naše milé Ohnišťany – nejste vy nejmenší a vůbec zdaleka ne ze zapomenutých mezi vesnicemi koruny České!“ Dávná historie Ohnišťan byla poznamenána husitskými plameny. Za ta pozdější, obrozenecká, značným podílem přispívala svou spořádaností i nemalým významem i rozsahem obce ke spokojenosti svých občanů. Celá řada zdejších rodáků se zasloužila svým životem, ale především svou obětí nejvyšší o čest své obce... Vzpomeňme jmen padlých, umučených a popravených v obou světových válkách. Mnozí pak navíc spojili svůj život i se slávou svého bydliště.

K těm patří – jmenujme alespoň za všechny – Josefa Hanuše – lidumila a vědce, kanovníka kapituly vyšehradské a paní Annu Máňkovou, vzácnou a skromnou ženu a spolupracovnici Dr. Alice Masarykové a nositelku nejvyššího světového vyznamenání Červeného kříže, řádu Floranty Nachtingalové.

Ale, vzpomeňme i ten bezpočet generací ohnišťanských učitelů, kteří spojili svůj život a výchovu zdejších dětí i spoluobčanů. Opět za všechny připomeňme všech těch Sirůčků, Máňků, Khůňů, Janderů a celé řady dalších. Ti, totiž, zakládali právě zde při škole a faře tu velikou tradici zpěvu a hudby, která krátce na to dala Ohnišťanům velikány mezi českými muzikanty, skladateli a instrumentalisty.

Na zdejších varhanách hrával velký český hudební pedagog Jan Malát, jeden z legendárních autorů Národního pokladu českých lidových písní.

To už po Čechách, ale později i ve světě se začínaly ozývat věhlasné Kuntovy harmoniky z Ohnišťan, které patřily svého času k nejlepším svého druhu u nás. Ale z Ohnišťan vyšla a se jménem této obce budou navždy spojena jména hudebních umělců Františka Suchardy, člena orchestru pražského národního divadla a zejména trojice violoncellistů světového jména Pravoslava Sádla – Páva, Miloše Sádla a našeho dnešního vzácného hosta profesora Františka Smetany.

Chtěl bych jen v závěru připomenout, že všem těm, kteří mají zásluhu o udržování této krásné tradice ohnišťanských hudebních setkání, těm, kteří vracejí do těchto míst úctu ke kultuře a umění, všem těm budiž – řečeno slovy smetanovskými – budiž věnec dán!

Koncertní mistr Janáčkovy filharmonie Ostrava – pan Jiří Hanousek – Vám všem posílá ještě jeden pozdrav.

Děkuji Vám všem, kteří jste pomáhali tuto slavnost připravit i Vám, kteří jste svou přítomností dokázali, že Vám není dění v naší obci lhostejné.

L.Š.

Na závěr si připomeneme velkou událost v Ohnišťanech, která se udála před 20 lety u příležitosti 80. narozenin Františka Smetany

Návraty slavného krajana domů z jeho amerického exilu

Vracíme se k nedávným osmdesátinám profesora Františka Smetany, jednoho z nejlepších violoncellistů současnosti, který je oslavil ve svém rodišti v malé podkrkonošské vesničce – Ohnišťany u Nového Bydžova.

Umělec, kterého až k samému vrcholu umění hry na cello přivedla především neskonalá píle (ale i životní náhoda), je neuvěřitelně skromným člověkem. Nikdy nezpochl, i když poslední čtvrtstoletí prožil na amerických univerzitách. Více než dvacet let, vlastně dodnes, působí jako učitel hudby v Richmondu ve státě Virginie a dosáhl zde nejvyšších ocenění.

Syn drobného rolníka z Ohnišťan, kterému byl otec prvním učitelem, měl opravdu štěstí. A to v okamžiku, kdy si jej jako desetiletého odvezl do Prahy na studium hudby prof. Pravoslav Sádlo. Ten se stal malému Františkovi druhým tátou. František se této životní náhodě nikdy neopronevčil – velmi brzy se stal hudebním koncertním virtuosem i nadaným pedagogem.

Přímá povaha, nezištné přátelství a čestnost se však neslučovaly s poměry po válce u nás, a tak si František »vysloužil« i krátký pobyt na Pankráci. A vzápětí se dočkal i zákazu pedagogické činnosti. Podařilo se mu emigrovat, a tak začala dráha pedagoga Františka Smetany ve vzdálené Jamajce a ve Spojených státech amerických.

Je velmi dobře, že prof. F. Smetana našel i po dlouhých letech pobytu v zámorí znovu své uplatnění i doma. Přesto, že je silně vázán k Richmondu, kde mu také zemřela životní družka, rovněž umělkyně –

Dolý Urbánková, prožívá nyní každoročně více než čtvrtinu roku v Čechách a na Moravě, velký okruh přátel má i na Slovensku. A nejráději se setkává s nejmladšími adepty ve hře na svůj milý nástroj, i když sám už hrát nemůže!

Ale vraťme se k oslavě v Ohnišťanech. V místním kostele sv. Václava se uskutečnil malý zázrak. To, co se běžně odehrávalo v Richmondu, se tentokrát uskutečnilo ve východočeské vesnici. Na počest osmdesátin velkého muzikanta si jeho přátelé zamuzicírovali právě zde. A nebyla to nijak bezvýznamná sešlost! Japonská pěvkyně Noriko Fujii, varhaník Karel Paukert a Talichovo kvarteto. A tak si i občané malých Ohnišťan měli možnost vyslechnout díla Adama Michny z Otradovic, Antonia Vivaldiho, J. S. Bacha, F. X. Brixiho i A. Dvořáka. Nejvíce ale zapůsobilo adagio ze smyčcového kvarteta »Památce mé maminky«, které provedlo Talichovo kvarteto a které komponoval mladičký František po smrti své matky v roce 1935.

I když značnou část svého života prožil pan profesor Smetana v cizině, zůstal vlastencem a Čechem. Troufám si tvrdit, že jeho čeština je čestější než mnohého z nás, který se z domova nevzdálil. Nosí slavné příjmení a je na to i patřičně hrdý.

Františku Smetanovi k jeho významnému životnímu jubileu dodatečně blahopřejeme a přejeme hlavně pevné zdraví. Aby ještě hodně dlouho propagoval naše umění ve světě a také mohl pracovat s mladými se svým příkladným elánem.

O. BOUDNÝ

A na závěr několik momentů ze života Františka Smetany

Splnění jeho velkého přání od dětství – v osmdesáti letech let větrněm

František Smetana v Praze

S prezidentem Václavem Havlem

Setkání s Britskou královnou Matkou – Elizabet (27.2.1965)

S Rafaelem Kubelíkem a Rudolfem Firkušným v Philadelphii (1982)

Dobový plakát

U hrobu svých rodičů (později i svého)

S vnukem skladatele Josefa Suka